

ÁPRILIS 4

„...Mert nem felel ez a nép soha, hogy vért irta itt a fenyvesekre, utak porába, sziklára, fűvekre a szabadító Szovjet Hadsereg...”

(Zelk Zoltán)

Hat éve már, hogy egy tavaszi napon bejárta a rombadőlt országot a hír: „A Vörös Hadsereg kiverte hazánkból az utolsó fasisztát is.” Hazánk szabad lett. Új élet kezdődött az ősi magyar földön. Az urak rombadőlt országán a nép hazája épült fel. A Vörös Hadsereg csapásai alatt nemcsak a fasiszta hadsereg harci egységei semmisültek meg, de összeomlott, mint a kártyavár, a magyar urak, a horthyk, százasik úri Magyarországa is. A történelem süllyesztőjébe véleg elmerült az „urak, kasznáros, püspökök, grófok Magyarországa.”

Hazánk utolsó 400 esztendejének történelema szakadatlan hősi szabadságharcok története. Szabadságunkat, függetlenségünket saját erőnkkel nem tudtuk kivívni. Kosuth és Petőfi diadalmas harca csakúgy Világoshoz vezetett, mint Rákóczi és Esze Tamás szabadságharca Nagymajtényhoz, 1919 elbukott. A nemzetre szörnyű elnyomás, a fasiszta terror sötét éjszakája borult.

Nem felejtjük a szabadságot hozó szovjet nép mérhetetlen vérérdeméjét. Nem felejtjük a magyar nép 25 esztendő vészútját, az éhenhalt csöcsémeket, a Horthy-börtönökben agyonkínzott szabadságharcosokat a halálba hajszolt 600 ezret, akiket Horthy, Bárdos, Imrédi, Szálasi-féle bűntölgők a népellenes, szovjet elleni háborúba hajszoltak.

Az összeomlott fasiszta állam szörnyű örökséget hagyott ránk. Debrecentől Sopronig hadszíntérre vált hazánk. Pusztulás, rombadőlt házak, kiégett harckocsik, felrobantott hidak a házak romjai alatt temetetlenül fekvő hullák ezrei — ezt kaptuk örökségbe az urak, a fasiszták Magyarországtól. Az élet megkezdéséhez szükséges javak is hiányoztak. A gyárak nem működtek, a vonatokat nem jártak, só, petróleum és tüzelőanyag nem volt. Voltak olyanok, akik úgy vélték, hogy legalább 50 évre van szükség az ország talpraállításához. Mások azt állították: amerikai kölcsön nélkül lehetetlen felépíteni az országot. Dunántúlon még dörögtek az ágyúk, aratott a halál, amikor Szegeden már új jelszó röpített fel 44 ószén.

— Lesz magyar újjászülés. A Párt adta ki a jelszót, a Kommunisták Pártja. És lett magyar újjászülés. A Vörös Hadsereg, amely felszabadításunkért bőven ontotta a vért, most barátként fordult a magyar nép felé és a Berlin felé robogó tankok nyomában feldübörögtek az élelmiszert szállító teherautók, amelyek élelmet hoztak a felszabadított magyar népnek. A Vörös Hadsereg csak Horthyéknek volt az ellensége, a népek barátja volt. Miután legyőzte az ellenséget, hozzáállott a barát, a nép megsegítéséhez. Azt mindenki tudja, hogy a vörös katonák dicsőséges harca nélkül a fasiszta terror alól nem szabadulhattunk volna fel és ma már mindenki tudja azt, hogy az életet sem tudtuk volna megkezdni a Szovjetunió segítségével nélkül. Alig, hogy elült Budapesten az aknavető kaja, az ország nyugati részén még pattogott a gépfegyver, de a Szabad Nép első számaiban már ilyen híreket olvasunk: „Húszerter tóna élelmiszert kapunk a Szovjetunióból.” „Huszonnégy vagon vasércet, 24 vagon pamutot, tűzfát, faszenet küld a Szovjetunió.” „200 vagon sötét indított útnak a Szovjetunió.” A világtörténelem hasonló nagylelkűséget győztes hatalomtól még nem látott. A szovjet katonák, akik a Döntől Sopronig harcolva jöttek a felszabadított országba, a szabadságon kívül kenyeret is hoztak. Ma már oly világos minden, de azért mégsem volt az elmúlt öt év könnyű. A bukott magyar uralkodó osztály nem nyugodott bele vereségébe. Igyekezett felhasználni 30 év hazugságait. A klerikális reakció, a tőkés, a földbirtokosok, a jobboldali szociáldemokraták összeesküvést szöttek az épülő új ország ellen. Összeesküvők, árulók, kémek, a kormányban visszajára akarták fordítani az életet. Megindult a harc, kié legyen az ország, kié le-

gyen a szabadság, melyhez szovjet katonák vérével jutott az ország.

— A népe, a dolgozók — felelt a kérdésre a Párt.

— A tőkés, a dollár, Amerikáé — válaszolták a tőkés, a klerikus.

Föld, kenyér, szabadság — e három jelszót vitte szíjjel az országban akkor a Párt. Óriási harc kezdődött a parasztok földhözjuttatásáért. A harc élén Rákosi elvtárs, a Párt állt. Ez volt a magyar demokrácia első csatája és ez a csata győzelemmel végződött. A grófok és püspökök földje a hárommillió kuldús kezére került. Új élet kezdődött a szabad magyar földön. Csendőrkök nélkül, földbirtokosok nélkül, új honfoglalás volt ez. Birtokba vette a nép a földet. Aztán megkezdődött a harc az újjáépítésért. A kommunisták, akik a börtönök mélyéről, az internálótáborokból az ország élére kerültek, valóra váltották Rákosi elvtárs szavát, melyet először mondott a szabad magyar földön: „...mint eddig, ezután is élen akarunk haladni ott, ahol munkáról, áldozatról van szó. A magyar nemzet újjáépítéséhez, felemelkedéséhez vezető úton.” Nyomában a Párt jelszavai: „arccal a vasút felé”, „épsítük új já az országot”, „fő a szénátárral” felrúgták aléltáságból a nemzetet. Egyszóval a Párt a legfontosabb feladatokat tűzte ki maga elé, azokat a feladatokat, melyek az egész nép vágát fejezték ki. A magyar munkásosztály, mely oly iszonytatóan sokat szenvedett a Horthy-fasizmus 25 esztendeje alatt, a Párt hívó szavára hozzálátott a hidak, gyárak, bányák rendbehozásához. Ehhezve, fáza, romos lakásokban, ahová becsorgott az eső és besüvített a szél, de épített és dolgozott. A munkásosztály áldozatos munkája nyomán lehetővé vált, hogy a Párt új célokat tűzzen maga elé — „kenyeret, jó pénzt, rendet.” A jelszó megvalósult. Rákosi elvtárs megígérte és megteremtette a jó pénzt. Helyre állt a rend, de új harc indult a hatalomért. Kié legyen az ország, a munkásosztályé, a dolgozóké, akik verejtékükkel építették fel a leromolt hidakat, gyárakat, vagy a tőkés, akik a nép verejtékéből a háborús vagyontökhöz új aranyhegyeket akartak gyűjteni. A Párt ismét irányítzabott a nemzet életének. Fizessenek a gazdagok. Nem a tőkésnek, hanem a népek építjük az országot — mondotta a Magyar Kommunista Párt III. kongresszusa.

A dolgozó nép, melyet a háború poklából Sztálin katonái szabadítottak ki, mindjobban megszerette a Sztálin-nevelte Pártot, a Kommunista Pártot. Népünkben mind jobban és jobban elmélyült az a tudat, hogy a Párt szavára építeni lehet, mint a kősziklára. A Pártot, a kommunistákat munká-

juk nyomán szerette meg a dolgozó nép. A Magyar Kommunista Párt III. kongresszusától kezdve fejlődésünk szédítő iramú. A hatalomért folytatott harc a végefelé közeledett. A jobboldali kisgazdák, Pfeiffer, Barankovics hívei csakúgy, mint az áruló jobboldali szociáldemokraták lelepleződtek a magyar dolgozó nép előtt. Nagy Ferenc összeesküvésének leleplezése után megtörtént a fordulat. A nép a Párt vezetésével szétzúzta ellenségeit, kiűzte a hatalomból az imperialisták ügynökeit. 1948-ra a két munkáspárt a jobboldali szociáldemokraták kiűzése után egyesült. Magyarország végleg és visszavonhatatlanul a szocializmus útjára lépett. A gyárak, bányák, üzemek államosításával történelmünk új szakasza kezdődött meg, a szocializmus építésének a szakasza. Magyarország az elmaradott parasztszövegéből a „viharos tempójú fejlődés hazájává lett.” (Rákosi.) A munkás- és parasztszövetséget öt év kemény harcban elválaszthatatlannul összekovácsolták. A népi demokrácia, mint a proletárdiktatúra egyik formája, teljesítette országépítő feladatát.

Nehéz számbavenni az eredményeket. A két és fél év alatt teljesített három éves tervünk, ötéves tervünk első esztendejének szédítő számoszlopai eredményeink bizonyítékai. Most a Magyar Dolgozók Pártjának II. kongresszusa után a felemelt ötéves terv új csodái integetnek már a jövőből felénk.

Megyéink a szegényparasztok megyéje volt a muliban. Az éhség külföldre hajszolta innen a falvak nincstelen lakóit. Ma, mint az országban mindenütt, nálunk is megszűnt a munkanélküliség. A felszított földön a termelőszoikezetek nagy eredményei mutatkoznak. A kizsombori Petőfi-tszek két évvel ezelőtt alakult nincstelen parasztsökből. Ebben az évben már 1 millió 258 ezer forint a csoportvagyon. A cserebökényi Petőfi-termelőcsoportban Labádi Sándor és két fiának évi jövedelme 27 ezer 127 forint. Se szeri, se száma az olyan csoportoknak, ahol a munkáegység a 20 forinton felül van. Népünk anyagi jóléte, kulturális színvonala olyan magasra emelkedett, amilyenről még álmodni se mertünk. Új alkotmányunk, a tanácsrendszer bevezetése még szilárdabb tette a nép hatalmát. Ebben a megyében azelőtt a dzsentrik, földbirtokosok uralkodtak. Ma a tanácsok élén a nép leghűbb fiai állnak. A munkásosztály, a szegényparasztok régen elnyomott tagjai ma az ország élén állnak. Munkásokból és parasztsökből kerülnek ki a megye, a nép, a város és a falu vezetői. Csak néhány példát. Földházi elvtárs, a makói tanács elnöke cipésmunkás volt.

Szaszko Ferenc napszámából a szentesi városi tanács elnöke lett. A vásárhelyi Kötszövötygyár gépmunkásból, Kovács Margit elvtársnőből a megyei igazgatási osztály vezetője és így van ez mindenütt hazánkban. A nép a hatalom kizárólagos birtokosa ma Magyarországon.

Hogyan értük el ezeket az eredményeket? Ki segített hozzá bennünket, hogy Vásárhelyen új gyár épüljön, hogy a Szegedi Textilkombinát működhesse, ki segített bennünket, hogy ma oly hatalmas építkezéseket kezdhetünk, mint Dunapenteje, Inota és a többiek. A Szovjetunió és a Párt. Mi nemcsak szabadságunkat kaptuk a Szovjetuniótól, de a legnagyobbat, amit egy nép kaphat: a Pártot. A magyar nép legjobb vezetőit, a szovjet nép ragadta ki a fasizmus karmaj közül és mentette meg szökmunkra. Így, és csak így tudtuk a szovjet tapasztalatok segítségével előbb újjáépíteni az országot; így, csakis így kezdhettünk hozzá az új ország építéséhez. Nem feledhetjük, hogy a mi eredményeinkbe nemcsak a szovjet nép vére, de a szovjet nép verejtéke is benne van. A mi sztahánovistáink a Szovjetuniótól tanulnak. Szalai Sándor makói, ifj. Verék János vásárhelyi és Szabó Sándor csongrádi sztahánovista és a többi száz és száz sztahánovista a Szovjetunió 30 éves küzdelmének tapasztalatait vették át. Termelőszoikezeti mozgalmunk a Szovjetunióban kintjárt parasztsökből nyomán terjedt el. Nem ismeretlen út tehát többé elgttünk a Szovjetunió útja. Kitaposott ösvényen haladunk, a 200 milliós nagy szovjet nép járta előtünk ezt az utat és végül, de nem utolsó sorban, népünk legdrágább kincsét, a Pártot a Szovjetunió segítségével mentették meg Rajkék, Szalaiék kémbandájától. A Szovjetunió nagy Bolsevik Pártja tanította meg a mi Pártunkat is arra, hogy éberen ügyeljen a soraiba befurakodott kémekre, provokátorokra. A Bolsevik Párt életéből vesszük át a kommunista bírálat és önbírálat szüntelen gyakorlását, az engesztelhetetlenséget a hibákkal, hiányosságokkal szemben. A nagy Lenin, a böles Sztálin elmélete vértette fel Pártunkat arra, hogy a fasizmus szörnyű rombolásaiból is a szabad élet boldog útjára vezesse népünket. Lenin és Sztálin elméleteinek felhasználásával nemcsak új gyárakat, új gépeket hozott létre, hanem új embert is: a sztahánovistát, az élmunkást, a szövetkezt.

Hazánk a Szovjetunió segítségével indult meg a fejlődés útján. A Szovjetunió segítségével,

támogatásával a magyar dolgozó nép is ma már büszkén vallhatja magát a Szovjetunió-vezette béketábor egyik szilárd bástyájának. A szocializmus építéséért folytatott harcunk napról napra növekvő eredményeinek közepette napról napra növekednek feladataink a béke megvédéséért folytatott harcban. Ezért ma, felszabadulásunk 6. évfordulóján méginkább emlékeznünk kell Vorosilov elvtárs egy évvel ezelőtt elmondott szavaira:

„Elvtársak, csupán öt esztendeje, hogy elcsendesült a háború dörgése de a kapitalizmus imperialista klikkje majdnem ugyanannyi éve, ha nem több ideje, arra törekszik, hogy ismét kirobantson egy világháborút, a harmadikat... kötelességünk, hogy ne engedjük meg egy új háború kirobantását...” Sztálin küldte ezt az üzenetet a magyar népnek és Sztálin szava a világ minden becsületes embere előtt parancs. Bennünket, magyarokat a fasiszták által elnyomott szolganépből, a csatlós országból, a szabad népek egyenjogú tagjává emelt a Szovjetunió. Mi a béketábor tagjai vagyunk. A proletár nemzetköziség, saját nemzetünk érdeke egyaránt arra kötelez bennünket, hogy legnagyobb nemzeti ünnepünk alkalmával viszszaemlékezzünk a háború kegyetlen napjaira és elszánt gyűlölettel szálljunk szembe azokkal, akik ma hat évvel, a háború után, új tömeggyilkosságon török fejüket, az amerikai imperialistákkal és azok leghűségesebb csatlósával, a határunkon álálkodó fasiszta Titoval. Csak néhány napja, hogy Tito börtöntöltelékei megtámadták a belgrádi magyar ügyvivőt és provokációs merényletet követtek el ellene. Népünk, erejébe vetett szilárd hittel, de kemény elszántsággal fordul szembe ezekkel, a minden emberi multiból kivetkőzött fenyevadakkal. A béke megvédése számunkra, Csongrád megyeiek számára azt jelenti, hogy éberen figyelünk itt, a déli határokon és ellenléjük Tito ügynökeit.

A békéért való harc itt kapcsolódik egybe a kulákok leleplezésével. A kulákok leleplezésével, mert szántalan példa bizonyítja, hogy ezek a béke, a szabadság, a jólét ellenségei. Tito Jugoszláviája a kulákokra, a burzsojokra épül. A nép számára ez nyomor és végtelenség szenvedést jelent. Mi azzal segítjük a jobb sorsra érdemes jugoszláv népet, hogy továbbra is elszánt harcot folytatunk belső ellenségeinkkel szemben és még keményebben, még elszántabban vesszük a béke harcat. Tudjuk, hogy április 4. vfmányait csak így, csak ezen az úton védhetjük meg. A Béke Világ, tanács határozata mellé április 8-án egyemberként sorakoznak fel az április 4. szelleméhez hű csongrád megyei dolgozók is.

A felszabadult, szocializmust építő magyar nép, végre fogja hatani Sztálin elvtárs legutóbbi történelmi útmutatását és mindent megteszünk, hogy felszabadított hazánkat erőssé, gazdaggá tegyük, s ezzel újabb csapást mérjünk a háborús üszitókra. Tudjuk, hogy eddigi fejlődésünket annak köszönhetjük, hogy hűek voltunk a Szovjetunióhoz. További sikereink, győzelmeink, békénk megvédésének alapja, hűség a Szovjetunióhoz, a nagy Sztálinhoz. Az út, amelyen járunk nem könnyű. Nehézségek, akadályok állnak utunkba, de te-
küzdjük, mert utunkat bevilágítja a szovjet nép felmérhetetlen értékű tapasztalata, mert Sztálin legjobb magyar tanítványa, Rákosi elvtárs vezet bennünket.

A magyar nép a munka új győzelmeivel ünnepli április 4-ét és újabb munkahőstettekkel mondunk ezután is felszabadításunkért köszönetet a nagy Sztálinnak.

A Magyar Népköztársaság honvédelmi miniszterének parancsa 1951 április 4-én

Bajtársak! Honvédek, tisztesek, tisztelhetettek, tisztek, tábornokok! Hazánk felszabadulásának hatodik évfordulóját ünnepeljük ma. Hat esztendeje annak, hogy a dicsőséges Szovjet Hadsereg hazánk egész területéről kiűzte a német fasisztákat és végetvetett Hitler magyar cinkosai véres, népellenes uralmának.

Az elmúlt hat esztendő alatt győzelmesen küzdöttük le belső ellenségeinket, a régi rendszer, az imperialista háborús üszitók becstelén ügynökeit, biztosítottuk hazánk gazdasági fellendülését, emeltük dolgozóink jólétét, megszilárdítottuk népi államunkat, erőteljesen fejlesztettük békénk örét, a néphadsereget. Hat év alatt hatalmas lépéseket tettünk a szocializmus építése útján. Mindezt a felszabadító Szovjetunió, a nagy Sztálin állandó baráti segítségével, Pártunk és szeretett vezérünk, Rákosi elvtárs böles vezetésével értük el.

A mai nap — a magyar szabadság és függetlenség nagy történelmi napja. Ezen a napon az egész magyar nép halálának és szeretetének forró érzései szállnak felszabadítottunk, a dicső Szovjet Hadsereg, nagy szövetségesünk és segítőnk, a Szovjetunió és népünk igaz barátja, a világ dolgozó népeinek böles vezére, Sztálin generalisszimusz felé.

A szocializmust építő dolgozó népünkkel együtt ünnepli hazánk felszabadulásának hatodik évfordulóját honvédségünk is, amely büszke arra, hogy fegyverbarátságban nagy példaképével, a felszabadító Szovjet Hadsereggel erősíti a hatalmas béketábor igazságos ügyét.

Az évforduló alkalmából

MEGPARANCSOLOM:

hazánk fővárosában 1951. évi április hó 4-én tűzérési dísztűz — 24 löveg húsz ösztüze — köszöntse hazánk felszabadulásának hatodik évfordulóját!

Éljen felszabadítottunk és dicső példaképünk, a Szovjet Hadsereg! Örök dicsőség a hős szovjet harcósoknak, akik életüket adták népünk szabadságáért! Éljen és virágozzék a Szovjet Hadsereg és a magyar honvédség rendíthetetlen fegyverbarátsága!

Éljen a magyar nép igazi barátja, a világ dolgozóinak lángeszű vezére, a béke ügyének tántoríthatatlan védelmezője: Sztálin generalisszimusz!

FARKAS MIHÁLY s. k. vezérezredes
a Magyar Népköztársaság honvédelmi minisztere.